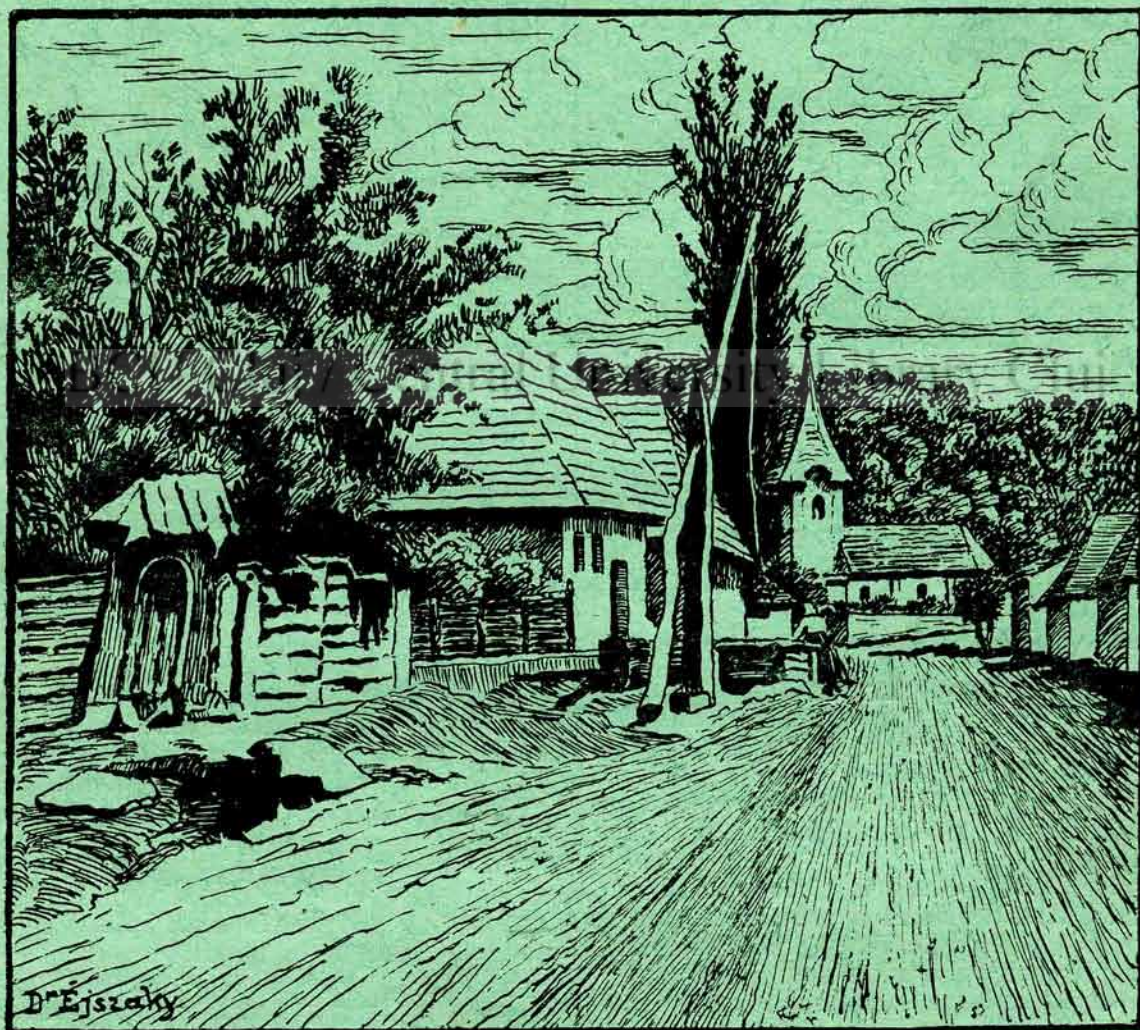

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelőszerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)
Felelőszerkesztő távollétében ezt a számot szerkesztette **TELEKY DEZSŐ** főmunkatárs.

A mi házunk.

Dr. Éjszaky Ödön tollrajza.

(Szövege a 2. oldalon.)

VII. ÉVFOLYAM
15. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. AUGUSZTUS
1.

A mi házunk.

Faluban van a házunk,
Iskolába ott járunk.

Kicsike ház, hófehér,
Palotánál többet ér.

Kertünk is van, udvarunk,
Termőföldünk, ugarunk.

Apámnak van két lova,
Táltosokként száll tova.

Anyám gondja a tehén,
Minket táplál a tején.

Olban disznók, malacok,
Hátul tyúkok, kakasok.

Eresz alján vig fecskék,
Kecskeóiban kis kecskék.

Galambok a háztetőn,
Maggal vár az etetőm.

Van kis kacsa, kis csibe,
Gazdálkodunk kicsibe'.

Van kutyánk és kis cicánk,
Ők vigyáznak most miránk.

Dolgozatunk naponta,
Eljárunk a templomba.

Kis falunkban így élünk,
Isten mindig mivélünk.

Vadnay Dezső.

Hogy írjuk?

A nagy szünetidő nagyon alkalmas a nyelv-művelés szempontjából — van bőven időtök, hogy a „Hogy írjuk?” rovatot olvassátok s a szókinés gyűjtő füzetetekbe be is írjátok a szavakat.

Elvállal, elvitathatatlan, de már el nem vitatható, itt a kötőszót a **nem** szócska elválasztja az igétől, s külön irandó. Emberöltő, émelyeg (**ly** betűvel írjuk, s nem **lj**-vel) émelygés; emészt, eméssz, emésszed, vagy emésszd. E miatt, s nem szabad összeírni így: emiatt, e nélkül, s nem enélkül. A nyomosan kihangsúlyozott személynév másokat mindig összeírjuk. Pl.: éntőlem, énbennem, énvelem, de már a személyragozott névutókat a személynév mással nem írjuk össze: én mellettem, én miattam, te miattad. Enged, engedd, engedj, engedtem, engedett, engedély, enmagam, v. ön-

magam, ennek előtte ennek utána, ennenmagam (régiesen), önnönmagam (ujjabban), ennél, ennélfogva, ennyi, ennyiféle, enyhe, ép, épen (egészségesen), ép, vagy épp, épp n határozószó, épít, építmény, épített, éppúgy, v. épúgy. Erdély, mint tulajdonfőnév nagy betűvel irandó, de mint jelző: erdélyi, kis kezdő betűvel.

Milyen hosszú életűek a fák?

A növények általában hosszabb életűek, mint az állatok. Különösen a fák körében találunk rendkívül magas életkorukat. A forró földön alatt élő majomkenyérfa 5000 éves kort is elér. Az amerikai mamutfenyő négyezer esztendeig él. A ciprusfa 3000, a tölgy 2000, a hárs 1200, a bükk 1000 éves kort ér meg. A veresfenyő 600 éves korig él. Ugyanilyen életkort ér meg a tiszafa. A jegenyefenyő 400 éves kort is megérhet. Európában a legöregebb fának a Skóciában levő tiszafákat tartják. Ezeknek életkora 600 év körül van.

A műveleti növények közül legmagasabb életkort a szőlő érhet meg. Megfelelő ápolással a szőlőtőke 120 évig is él.

Feri bácsi.

TOBORZÓ.

Dugó Dani nagyon únja magát az Új Cimborá könyves polcán. Szeretne már oda-sétálni az új cimborákhoz. De azt mondja, hogy ő csak olyanokhoz megy, akik a toborzóba beállnak. Mindenki, aki legalább két kis cimborát betoboroz, már megkaphat egy könyvet a Dugó Dani sorozatból.

Legutóbbi toborzásunk eredménye: Mátyás Jancsi, Brassó, toborozta Gáll Babát, Jenéi Pétert és Kozma Boriskát, Brassó; Friedmann Elza, Kolozsvár, toborozta Smilovits Ilonkát, Lőrincz Magdát, Kolozsvár.

Aranymondások.

A gazdag ember is lehet boldog, ha lelkiismerete tiszta és nyugodt.

*

A nagy vagyon még nem boldogság. Mert a gazdagság az embert könnyen önzésre készíti, hivalkodásra, gőgösségre és tobzódásra vezet. Ezek olyan bűnök, amelyekért előbb-utóbb keservesen bünhődünk. De ha a gazdag ember tud parancsolni a pénznek, s nem engedi, hogy a pénz parancsoljon neki, ha vagyonából jó és nemes célokra szívesen adományoz, akkor a vagyon boldoggá teheti őt.

Levél anyámnak.

Irtá: Hegyi Mózes.

Most jöjjön el hozzám
Édes anyám lelkem
Zamatos gyümölestől
Illatos a kertem...

Hogyha itt lehetne,
Hogyha velem járna,
Teljesülne végre
Minden anya-álma...

Elmennénk a tagra
Nézni a vetésem...
Megáldaná lelke
Munkám, pihenésem

Megfoltozná ruhám
Remegő kezével,
Táplálgatna nappal,
Takargatna éjjel.

Én meg a templomba
Vezetném vasárnap,
S az imádságommal
— Bánatos lelkéről —
Elűzném az árnyat.

Gyermekszobában.

Az jó anya, aki legszívesebben gyermekei között időzik.
Illyen házban békesség uralkodik és testvérszeretet.

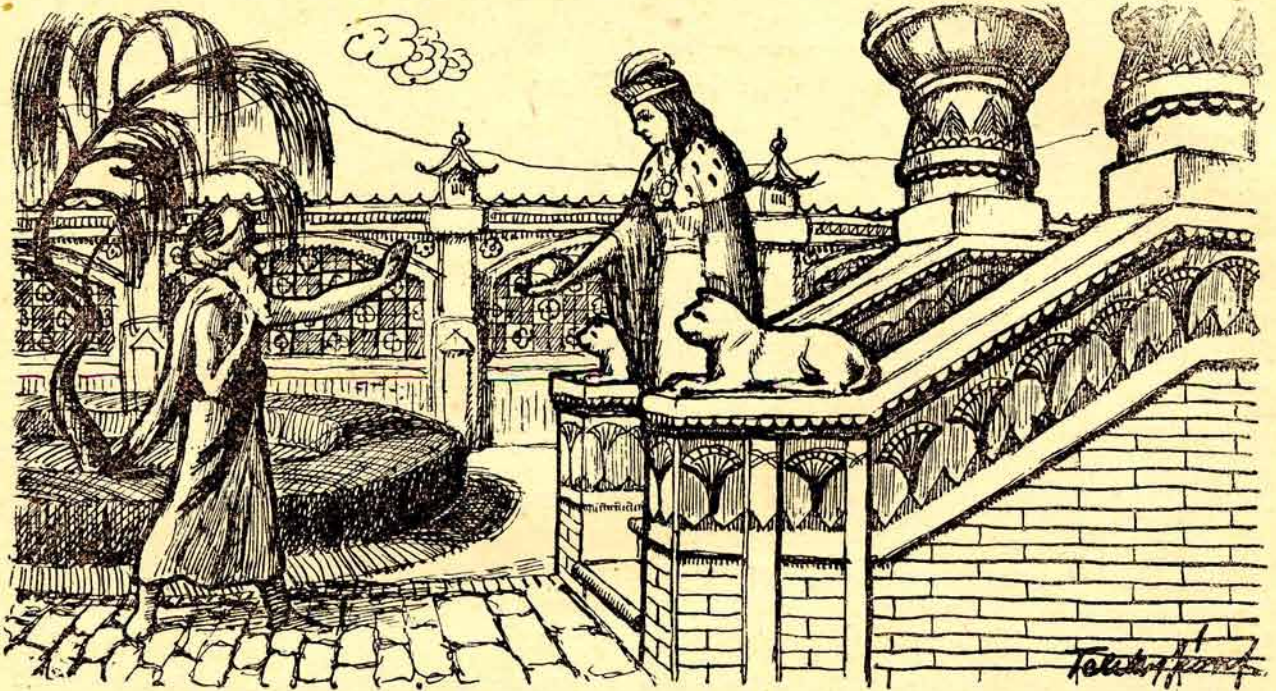
Akik nem fogadnak szót a doktorbácsinak.

A doktor bácsi alig győzte a betegeket látogatni. Voltak biz esetek, hogy egyik, másik kis beteg nem akarta bevenni az orvosságot, mert azt mondta, hogy az nem jó, keserű.

De akkor nem is gyógyulsz meg, ijesztett rá a doktor bácsi.

Bizony, amikor már valaki ágyban fekszik betegen, ninesen helye a huza-vonának.

Ha nem vigyázott magára eléggé, amilyen orvosságot adnak azt be kell vennie. mert különben nem gyógyul meg, mint a Kelemenék Jóskája, aki tifuszból feküdt, és hiába könyörgött az édesanyja szépszóval, a doktorbácsi komoly rábeszéléssel, mindig csak azt mondta, hogy: nem! nem! Nem vett be semmi orvosságot. Mindig rosszabbul lett. Egyszer aztán ki is vitték a fekete kocsin a temetőbe. Meghalt. Pedig ha szót fogadott volna, ma is itt játszana a gyermekek között.

Adzsitkumár.

(Folytatás)

Az aranyhal és a kis királyfi élettánc.

Másnap Duorani juttaágakkal bélelt ágyba feküdt. Szolgálóinak meghagyta, hogy mindenfelé híreszteljék, hogy ő milyen nagy beteg. Eljutott a hír a királyhoz és Szuoranihoz is. Még Szuorani bízta a királyt, hogy látogassa meg a beteg Duorant. Hátha még orvosra és orvosságra is szüksége lesz. A király el is indult beteglátogatóba, s vitte magával az udvari orvost is. Ott feküdt Duorani az ablak melletti ágyban s nyögött, morgott rettenetesen, mint akinek nagy fájdalmi vannak. Persze, ahogy mozgott s dobálta magát az ágyon, alatta kísértetiesen zörögtek a jutta ágak.

A király ijedten kérdezte, hogy mi az a furesza zörgés?

Az orvos úgy tett, mintha gondosan vizsgálgatná a beteget.

— Hát felség, itt nagy baj van. A csontok zörögnek ilyen különös módon a királyné testében. Kétségkívül veszedelmes betegségről van szó, de a betegségre van egy orvosság.

— Nos? — kérdezte a király.

— Van egy aranyhal itt a palota előtti tóban, — mondta az orvos, — annak a mája gyógyítja ezt a betegséget.

A király azonnal parancsot adott, hogy fognák ki a tóból az aranyhalat.

Jöttek a halászok, s bár az aranyhal többször is kisiklott ügyesen a hálóból, egyszer mégis csak sikerült azt elesniük.

Ugyanebben az időben a királyfi is ott

játszott a tó partján kis pajtásaival. Mikor a halászok megjelentek hálójukkal, kíváncsian figyelték munkájukat. Ám abban a pillanatban, amikor a halászok az aranyhalat megfogták — Adzsitkumár eszméletlenül esett össze.

A palotában nagy zavar keletkezett. Rohantak a királyért. S a sápadt, ájult gyermeket nagy vigyázva bevitték a palota egyik tús termébe és lefektették a heverőre.

Duorannal s az aranyhállal senki sem törődött. A halászok a parancs szerint az orvosnak adták át az aranyhalat, amely még élt. Ám az orvos éles kést vett elő és a Duorani szobájában felvágta az aranyhal hasát. Ott csillogott benne az aranylánc, Adzsitkumár élettitka, amelyről a szentéletű ember beszélt.

Amikor Duorani meglátta az orvos kezében a csillogó aranyláncot, kiugrott az ágyból s kikapta az orvos kezéből és azonnal a nyakába akasztotta.

Ebben a pillanatban a kis királyfi felnyitotta szemét, de csak addig, míg még egyszer láthatta apját és anyját, egyet sikoltott és kilehelte lelkét. Úgy tetszett, hogy meghalt. Senki sem sejtette, hogy ki s mi volt a királyfi halálának az oka. Az aranyhalról, csak az orvos Duorani és a király tudott. A halászok nem tulajdonítottak semmi jelentőséget a dolognak s nem is beszéltek róla. A király pedig a nagy zűrzavarban és bánatában meg is feledkezett róla.

Az orvos sok pénzt kapott. Oka volt a hallgatásra. Így Szuorani nem tudott semmiről semmit. Fájdalma mérhetetlen volt. De vele gyászolt a király s az ország népe is, mert a kicsi királyfit mindenki nagyon szerette.

Amilyen fényes ünnepséget rendeztek a névünnepkor, olyan nagy fény és pompa közt temették is el. Volt a királynak egy távoli

parkban egy külön palotája. Oda helyezték örök nyugalomra a kis királyfit. S minthogy régesrégén keleten s a hinduknál az volt szokásban, hogy az elhunyt mellé ékszerait, ruháit s kedvenc tárgyait is odatették a kis királyfi mellé, még élelmiszereket, ennivalót is készítettek, mert úgy képzeltek, hogyha a másvilágon felébred, meg fog éhezni. Legyen hát ennivaló bőven. (Folyt. köv.)

A székelvek

Irtó: Horváth Sarolta.

Erdős, bérces szép hazánknak
Van egy kedves, drága tája.
Virágos ott minden ablak,
Úgy emlékszem mindig rája.
Puhább a fű, dúsabb a völgy,
Kékebb ott az ég is talán...
A kis patak szebben csobog,
Békesség ül minden tanyán.

Kedves, jó emberek lakják
Ezt a nyugodt, csendes tájat...
Orgona és akác őrzi
A cserepes sok kis házat.
Tulipános kapuk mellett
Akác hajlik a tetőre,
Ott vésték a kapufába,
Hogy: „Aldás a bémenőre!”

S ha végigmész a nagyutcán
Szép vasárnap délutánon,
Büszkén pihen meg a szemed
Sok legényen, sok leányon.
Megvillan az abaposztó
Harisnyának fehérsége...
Díszlik a szőtt piros szoknya,
Szorgos lányok ékessége...

Isten áldja azt a népet,
Mely szokásit el nem hagyta,
S úgy adja át gyermekének
Örökségül, ahogy kapta.

Szorgalmas leányok.

Nemsokára beáll az ősz, megrövidülnek a napok, hosszabbak lesznek az esték. Ilyenkor faluhelyeken a szorgalmas leánykák is összegyűlnek valamelyik szomszéd barátnőjük lakásán s együtt horgolnak, kötnek, varrnak, jókedvűen és hasznosan eltöltik az időt. Aki varrogat bizonyára tulipánt is himez. Fenn a falra akasztott sok festett tányéron és kancsón szintén tulipánok díszelnek.

Ügyes fiú a mi Pistánk. Két testvére között ül. Mulattatja a társaságot s ha az összejövetelnek vége, udvariasan hazakiséri távolabb lakó leánycimboráit.

A kincs.

— I. U. Râuoreanu után. —

Ford.: Nagy Kálmán.

Két testvér, Antal és Marin fejükbe veték, hogy meggazdagszanak, csak hogy megmeneküljenek a szegénységtől. Odahagyták a szülői házat és elindultak a szemük után egy távoli országba szerencsét próbálni.

Antal egy éven keresztül dolgozott, takarékoskodott és egy darab földcskét szerzett, melyet olyan ügyesen és szorgalmasan dolgozott, hogy szépen megélhetett belőle.

Marin a nagy hegyek felé vette útját, hogy kincseket és értékes dolgokat keressen. Sok szenvedés, nélkülözés után, miközben gyökerekkel s a fák kérgével táplálkozott, egy zsák aranyat gyűjtött, mellyel hazatért testvéréhez.

— Látod testvér, ez a vagyon, — szolt a belépő Marin, — ez az arany mind az enyém. De tudod mit? Olyan éhes vagyok, mint a farkas, adj ennem valamit...

— Jaj Istenem, éppen neked nem adnék?

— felett Antal. Nagyon szivesen, de minden darab kenyérért adj annyi aranyat, mint amennyit húz.

— Mit csináljak? adok! — mondta a másik. Úgy el vagyok fáradva s le vagyok gyengülve, hogy mozdúlni is alig tudok.

És alig mult el két nap s már az egész arany Antalhoz került.

— Hej Marin, Marin, — mondta akkor — itt van a zsákod az arannyal, vedd vissza. Hiszen testvéred vagyok s nem vágyom én a te vagyonedra. Csak éppen meg akartam értetni veled, hogy az aranyod még nem hozza meg az igazi boldogságot. Mert az egyetlen, igaz boldogság a földön a folytonos munkaszeretet.

**Hogyha igaz munkánk után jóllakhatunk,
Aranyat, kincset többet ne óhajtsunk.**

Tulipán a magyarok virága.

Körülbelül háromezer év előtt őseink hazája Nyugatázsia turáni felföldje volt: Perziától északra, a Káspitenger és az Aral-tó vidékén. Ezen az óriási, másfélmillió négyzetkilométernyi területen nemcsak magyarok laktak, hanem különböző ural-altáji népek, úgymint mongolok, török-tatórok, finnek, hunok, párthusok, kazárok, jászok, alánok, avarok és bessenyők, a magyar törzsekkel részben közeli, részben távoli rokonok.

Kis Cimbora! Vessetek egy pillantást Ázsia térképre! Hamar megtalálhatjátok a Kaspi-tengert; ettől kelet felé egész a kínai hegyekig húzódik el az a rengeteg kiterjedésű pusztta, mely őseinknek is régmúlt időkben hazája volt.

E föld, mely **nagyrészen** lovak és szarvasmarhák legeltetésére ma is kiválóan alkalmas, helyenként olyan sivatagos terület, ahol fát, bokrot, zöldelő növényt alig találhatunk, csak szürkés kőrök meredeznek az ég felé. Ezeket a homokos területeket azonban több napi járóföld után ismét végtelenbe vesző rónák váltják fel, melyeknek fűtengerében tavasszal a tulipánvirágok ezermilliói nyílnak.

Olyan gyönyörű tulipánok mint itt, nincsenek sehol a világon.

Turánia a tulipánok eredeti hazája! Mi

turáni magyarok ott az őshazában szerettük meg ezt a színekben pompázó virágot. A tulipán magyar virág lett. A székely gazda ezt a virágalakot faragja rá a kapufélfára; *faládánkon, agyagkorsóinkon* ott díszlik a tulipán. Hímzéseinken, népünk egyes ruhadarabján, subáján, virágos kendőjén megtaláljuk nemzetünk legkedveltebb mintáját, a tulipán változatos rajzát.

Ez a virág, mint hűséges barát, elkísért minket Turániából Evilát földjén és Szkitián keresztül a Duna—Tisza közé. Elkísért. Pedig ezt a hosszú útát körülbelül másfélezer esztendő alatt tettük meg. Vérzivataros útunk volt. Bőséges vérrrel kellett megöntözniünk azokat a földrészeket, melyeken a Gondviselés keze irányított.

És a puszták virágával együtt magunkkal hoztuk a nyitott kelyhű tulipán szellemét: a nyílt őszinteséget, s azt a hitet, hogy az adott szó mindenkor szent. Aztán magunkkal hoztuk a határtalan turáni rónák lelkét is, a törhetetlen élniakarás erejét.

Mikor népviseletünk díszei között kapuinknak, edényeinknek, bútorainknak, hímzéseinknek érdekes ékítményei között meglátjuk a tulipánt, jusson mindig eszünkbe, hogy ez a magyar virág a becsületérzés és a hűség virága. Akit a magyar szív megszeret, ahhoz hűségesen és őszintén ragaszkodik,

**Ragaszkodjunk anyanyelvünkhez, népviseletünkhez
és népünk művészetéhez.**

Székely mese a Kisküküllő mentéről.

Székelyesen elmondja: Ősz János.

Egyszer volt, hol nem volt, ott, hol a bolhát rézpatkóba verték, hogy a torkig jóba meg ne botorkázzék, hát ott, volt egy szegény leány. De hát az olyan árva is volt szegény feje, hogy még Dombosné se árvább ahajt az alszegen. Nem volt annak a föld hátán senkije, semmije hitvány fejének, még apja, anyja sem.

Ő biz'a — gondolja magában — egyet se étődik itt magában, olyan egyedes egy lelkében, hanem nyakába veszi a széles világot s elmegy magának apát, anyát keresni, ha akadna valahol a csillag alatt. Hát jó! Megy, mendégél az úton egy felé, még maga sem tudja merrefelé, míg egy kunyhóra nem talált s abban egy öregasszonyra.

— Adjon Isten szerencsés jóestét, lelkem öreg anyám — köszönti illedelmesen az öreget.

— Isten hozott, kedves fiam — mondja az öreg asszony — hát ugyan mi jó hozott hozzám, ahol szeribe még a madár se jár?

— Hát én biz'a lelkem öreganyám, árva vagyok, mint a gólya, kinek nincsen pártfogója széles e világon, még csak apja, anyja sem s azért elindulék, ha valahol anyára találnék.

— Na, ha úgy, hát bezzeg jó helyt kereskedel, — mondja az öregasszony — mert én is olyan egyedes egy lelkemre állok, mint éppen a gombház, légy az én fiam!

— Jó lesz biz'a, lelkem öreganyám, felelte a fiú s avval se tette, se vette a dolgát, hanem ott maradt.

Na! Telt, mult az idő, minden nappal egy nap. Egyszer hát következik egy sokadalom (vásár). Mondja a fiú:

— Tudja, mit álmodék, lelkem öreganyám? Adjon nekem száz pengő forintot, hadd nézzek én is széjjel abban a vásárban.

— De hát mondjad én kedves gyermekem, mit vennél te anyyi tenger pénzzel?

— Hát én biz' a lelkem, öreganyám, csak amit árulnak, hát azt!

Jól van! odaadja az öreg asszony a száz pengőt. El is ment a fiú a vásárba. S alighogy beérkezik a sokadalomba, helyből találkozik egy öreg koldussal.

— Hát te fiam mi járatbeli vagy itt, mit is vásárolnál, hogyha kaphatnál, s pénzed is volna rá? — kérdezi a koldus.

Mondja a fiú: — Hát én csak azt, amit árulnak!

— S hát osztán gyermekem, mennyi pénzed volna a vásárláshoz?

— Nekem sem több, sem kevesebb, hanem csak száz forint!

— Na, ha annyi, legyen annyi! — mondja a koldus. — Én egyet se alkuszom veled, add ide a pénzed s vegyed ezt a táskát, tudom Istenem, hogy ezt a vásárt soha meg nem bánod.

— Hát! — elkezdte a fiú — ha úgy, hadd legyen úgy, itt a pénze s adja azt a táskát jó Isten nevében. S avval, mint aki a dolgát jól végezte, abból a tett helyből el, haza a táskájával.

Kérdi otthon a mámi, hogy:

— Hát te kedves gyermekem, mit vettél a száz forinttal, hogy már itt is vagy?

— Jaj, én biz' a lelkem öreg anyám csak ezt a táskát ehejt!

— De már, fiam, szóm ne sértsen s ha

igen is, úgy se bánom, azért ugyan kár volt a sokadalomba menned. Hát, e megvan!

Estére kerülve lenyugszik az öreg mámi, de nem a fiú, mert erőst megbánta, hogy ő azt a tenger sok pénzt egy ilyen rongy táskáért adta. Elé a táskát nagy méreggel, boszszankodással s nézegetni kezdi kívül, belül, mindenfelől. S hát ahogy kinyitja, lelkem teremtetted, hallják-e, — eléugrik abból hét nagy langaléta (hosszú) óriás, mint hét nagy havas, s azt kérdik a fiútól, hogy:

— Mit parancsolsz édes gazdánk?

— Hm! — mondja a fiú nagy megrökönyödve, de nagy ízibe észbe is kapva, — hát ha már csakugyanvalóst parancsoltatni akartok magatoknak, olyan hét színarany palotát teremtetek nekem reggelre, hogy még a király is csudájára járjon.

Avval osztán csakugyan elaludt. Hiszen, ha el, hát el. De bezzeg reggelre kerülve, alig hogy megébred, nem bírja a szeme azt a szeretlen ragyogást, csillogást, amit az a hét színarany tündérpalota okozott. Jól van.

Hát csak éltek abban az öreg asszonnyal nagy kegyesen, boldogan. Igen addig, ameddig. Hanem akkor mit gondolt, mit nem az a fiú, elé a csudatáskát, rányit az óriásokra s azt parancsolja, hogy neki a következő reggelre olyan csudahídat építsenek, inentől a király házáig, akin végedős-végig aranygyémántlevelű fák tündököljenek s azoknak a lombjai között olyan ékesen csillogó csudaszép madarak énekeljenek, amilyen nem volt még a csillag alatt, amióta a világ s még két nap.

Hiszen ha csak annyi kellett, ez is meg lett másnapra kelve. Mondja akkor a fiú az öregasszonynak:

— Tudja-e lelkem, öreganyám, mivel buzdítanám kiedet? Menne el a királyhoz s kérje meg nekem a lányát feleségül, mert én házasodni akarok s én vaj azt a leányt veszem feleségül, tudja meg a jó Isten, vajmi!

Haj Istenem, nagyot néz ezekre a szavakra az öreg asszony, hát hogy vajjon nem kámforodott meg egy kicsit ez a fiú, vagy sült bolond, hogy ő éppen a király lányába akar kapaszkodni.

Hanem azért addig fityegett az a fiú a nyakán, hogy mégis elmene egy próbára, de csak a királyi konyháig. Áldott szerencsére, hogy éppen arra járt a király a konyhán, egy tojást főzetni magának, hát megkérdezte a szegény asszonytól, hogy mi járatteli volna?

— Jaj, felséges királyom, uram — mondja az asszony, — egy életem egy halálom, azt is kezébe ajánlom, de a fiam házasodni akar s a felséges királykisasszonyt venné el, hogy ha ideadnák.

Nagyot kacagott ezekre a szavakra a király. Azt hitte, hogy ez a szegény asszony nyilván megbolondult egy kicsit.

— Na jól van, te szegény asszony —

mondja a király, miután a kacagástól magához térhetett, — menj el haza s mondd meg a fiadnak, hogy ha nekem holnap ilyenkorig olyan bársonyfolyós, rubinttal kivert arany hintót állít elé, akiben a legkisebb szeg is színarany legyen s akiben nyole aranyszórú táltos paripát fogva, azon az aranyhídon, mely idecsillámlik hozzám tud jönni úgy, hogy a híd gazdája is vele legyen. Isten neki, vigye a leányom, de ha nem, fejét üttetem le.

— Hiszen ha úgy, hát legyen úgy! — mondja a fiú az izenetre.

Reggelre készen volt a királyi kívánság. Akkor a fiú belé (ült) a kocsiba, végig az aranyhídon úgy, hogy csak úgy porzott belé a nyole táltos ló nyomán. A király előtt haptákba (vigyázz-állásba) vágja magát s jelenti nagy kevélyen:

— Na hát felség! itt a vastengelyű színarany kocsi, akinek nemesak a fája, de a legkisebb szege is vert arany, de itt a híd gazdája is! — mondja nagy dölyfösen magára mutatva. — Hol az a kisasszony?

Nézi a király, hogy hiszen ez egyet se valami csámpás, tedd el s elé se vedd legény, hanem egy derék dali fiú s mert a királykisasszonynak is, már az első minutumtól fogva erőst megtetszett a szép szál legényke, egy szemperere „nanát“ (esküvőt) csaptak ahajt (azonnal).

Hanem volt a királynak egy pormájsztere (udvarmestere). A bezzeg, hogy nem nyugodott belé olyan hamar ebbe a helyből csinált dologba, mert hiába, ő is szerette a királyi leányt.

Mondja a királynak:

— Már felséges királyom, egy életem, egy halálom, azt is kezébe ajánlom, ne haragudjék rám, ha kimondom, de ez a felséged veje igazában ördögösséggel van tele s ha felséged azt parancsolná neki, hogy holnap reggelre récelábon forgó arany palotát állítson a feleségének, azt is megtenné.

Azt mondja rá a király, hogy ő osztán megpróbálja azért is.

S hát nem meglett az is reggelre, akár hiszitek, akár nem?

Csak hogy a pormájszter megleste a fiút, hogy mit csinál, mit nem, de még azt is meg, hogy a csudatáskát hova tette, osztán azt a tanácsot adta másnap a királynak, hogy a királyi vejét vigye el vadászni. S mikor elmentek, a pormájszter abból a szent helyből visszaosonkodott a vadászatból. El... bé a királyleányhoz s azt mondotta neki, hogy az ura küldé azért a táskáért, amelyik a pohárszéken van.

Jön haza este a fiú a vadásztról. Keresi a táskát, s hát csak volt, de nincs táská sehol. Mondja a királyleány, hogy ne legyen bolond vaj mi, 'isz tán ő kérette el a pormájszterrel. Haj, mindenható, megtartó, hogy megbúsult

az a szegény fiú. Lefeküdtek. Hanem az a búsuló legényke még egy szemhunyítás nem sok, de annyit se tett az egész istenáldotta, hosszú éjen át, csak úgy né! Reggelre virradva pedig se királyi ház, se királyi feleség, csak az a szalmakunyhó, amelyik a fogadott anyjáié volt.

Ó biza, gondolta magában, neki már úgy se élet ez az élet többet, hát ő addig megy, amíg azt a pormájsztert, vaj miféle is, megtalálja valahol ezen a világon.

Ment, mendegélt, hegyen fel, völgyön le, addig, ameddig egy kicsi házikóhoz ért. Bényit oda s hát csak egy öregasszony üldögél a góc farkánál, semmi egyéb. Illendően jó estét köszön s el is mondja izibe, hogy ő egy ilyen, meg ilyen pormájsztert keres.

— Hát én édes fiam — mondja az öregasszony — aligse tudom, hogy az a te pormájsztered hol logeredzhetik (tartózkodhatik), de, ha majd hazajön Nap fiam, az sok országot, világot bejár, hát hogyha tudja?

Egyszer hát érkezik, megérkezik Nap uram. Ha igen, annak is elmondja az ő buját, bajját. Nap uram azt felelte:

— Oh, te hitvány legény, hát te nem tudod még, hogy én csak napkeletől napnyugotig járom a világot s ezen az úton nem láttam semmi pormájsztert.

Azt mondja ekkor az öregasszony:

— Egyet se gyöntölődj (ne gyötrődjél) annál többet, édes gyermekem. Itt ez az egér, ereszd útjára s te csak menj utána, elékeríti ő; tudom biztosan.

Na jó, megindul az egér, utána a fiú, de úgy elbódorogtak Isten, világ, meddig, hogy annál tovább nem lehetett. Értek akkor a hetedik napnak éjszakáján egy kis házikóhoz, akibe éppen a Holdvilág lakik. Nagy emberséggel engedelmet kér, hogy ő ilyen késő időn háborgatja s el is mondja helyből, hogy ő ilyen, meg olyan hoppmájsztert keres, ha megtalálhatná ezen a világon.

— Nem láttam én, fiam — feleli a Hold — hanem itt egy macska, elvezet ez rá.

Csak annyi, hallják-e, hogy abból a tett helyből is tovább bódorogtak, lefelől az egér, utána a macska, leghátul a fiú. A hetedik napra kelve érnek Szélkirály házához. De ez is csak azt mondta, hogy ő ugyan sok országot bejár, sok likba kotorász, de az egész útján egy kujakomnyi pormájsztert se látott. Hanem azért, hogy ingyenbe ne menjen az idefáradtság, ő is adott a fiúnak egy kutyát, hogy az osztán felkeresi azt a pormájsztert, akárhol létezzék a csillag alatt.

Csak annyi, hogy innen is tovább menének, hogy akinél tovább nem lehetett, egész az operenciás nagy tengerig. Ott aztán elévesz a kutya három szál szőrt a bundájából, dobta azt a fiúra s hát az abb' a helyőds-helybe halottá leve. A három állat akkor neki

forgószélnél sebesebben az Operenciának s egy szent percek alatt már ott állottak az Operencia 77-ik szigetén, egy gyönyörűséges récelábon forgó kristály palotánál.

— Na! — mondja a kutya, — itt lakik a pormájszter, aki a táskáját a láncánál fogva örökös-örökké a szájában fogja. Ti bélopózkodtok a szobájába s amíg ő alszik, te egerke rágni kezded a táska láncát. Erre ő megébred, hanem akkor ki is ejti a táskát a szájából. Csakbogy akkor te lásd, macska koma, hogy helyből felkapod s avval upré púpos, széles e világ. — Hiszen, ha így eszelte ki az a kutya, így is leve akkuráté, pontosan, hallják-e.

Na, akkor neki a táskával, vissza a tengernek. Hozta elől a kutya nagy rangosan, zangosan. Hanem annyi, hogy mégis csak kutya a kutya. Csak nem állhatá meg, hogy a vízbe ne pocsékolódjék, s ha oda, belé is suppantá a táskát az operenciás tengerbe. Aj! szegény világ, vetett ágy s Uram Jézus el ne hagyj! hallják-e, hogy búsultak, gyöntölődtek a hitvány állatok, hogy mi is lesz már most? A nagy rikotában egyszer csak eléjük kerül egy nagy hal. Kérdik tőle, hogy ugyan bizon nem látott-e nagy véletlenül egy ilyen, meg ilyen táskát az operenciás fenekén?

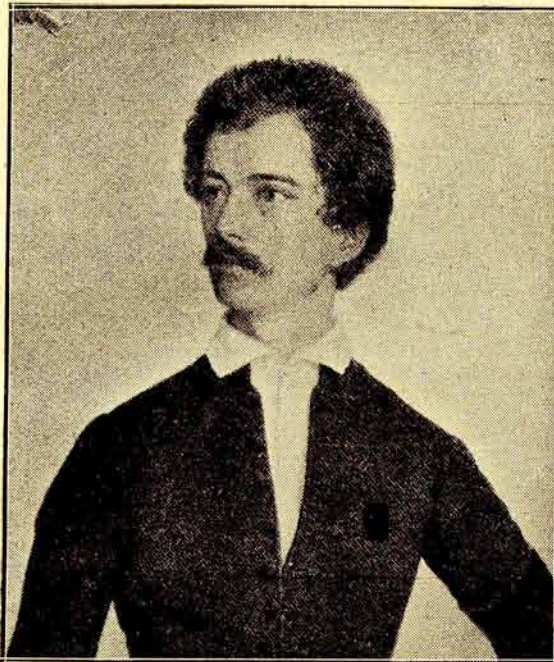
Nem én, — mondja a nagy hal, — hanem utána nézhetünk! — Elé ekkor a nagy hal egy ezüst sipot, nagyot fuvint abba. De omlani kezdett rá úgy, lelkem teremtette, a tengeri sok hal, ki kisebb, ki nagyobb, mint egy nagy muszka tábor. Igen, — mert ez, hogy szavamat ehejt össze ne keverjem, történetesen éppen a halak királya volt.

— Nem láttatok-e egy ilyen, meg ilyen táskát az operenciás fenekén, — kérdi a Halkirály a hal tábortól.

— Hogy sántuljon meg, aki látott! — kezdegették rá a halak. Már éppen nagy búsan tovább akartak menni a szegény oktan állatok, mikor egy kicsi márnahal jött, ráncigálva maga után a táskát. Vették is nagy örömmel a táskát. Megköszönték nagy jószágát a Halkirálynak. S azzal egy miccentésre a fiúhoz lódulának. A három szál szőrt a kutya levette róla. Abból a helyből fel is kelt. Vette magához a táskát s azzal visszaindult a jött úton. Az állatokat a gazdáikhoz visszaadta s még ahogy illik, meg is köszönte. Akkor aztán elrepült forgószélnél sebesebben, haza a feleségéhez.

Hát éppen amikor hazatért, akkor temették az öreg királyt. Na hiszen már csak éppen e kellett neki. Illendő módon meggyászolta, a trónusát elfoglalta, s lett belőle olyan ügyibealó, igazságos király, hogy hét országra szólt a hire s az napságtól fogvást még ma is él, ha meg nem halt.

Petőfi Sándor emléke.

Petőfi Sándor (1823—1849) csak huszonhat évet élt. De mint költő csak hét-nyolc évet. S e rövid idő alatt olyan sok és olyan ragyogó ötletű, pompás verseket írt, hogy nem csak a magyar irodalomtörténet, hanem a világirodalom lapjai is a legnagyobb csodálattal emlékeznek meg róla.

Petőfi — bár nagyon egyszerű családból származott (apja szegény kocsmáros volt, anyja pedig leánykorában eselédeskedett) ő mégis a magyar költők királva lett.

Szilaj, heves vérmérsékletű, kemény, érelyes ifjú volt, akinek életeleme a szépért és nemesért való állandó küzdelem.

Szerető szíve, túlérzékeny lelke iszonyodik minden szennyes gondolatól. Utálja a rosszat. Fájt, ha gonoszságot lát az emberek között. Miért nem lehet mindenki jó és nemesen gondolkozó? Mint fiatal költő ezeket írja:

„Sors, nyiss nekem tért, hadd tehessek

Az emberiségért valamit!

Ne hamvadjon ki haszon nélkül e

Nemes láng, amely úgy hevít.

Minden szívütésem egy imádság

A világ boldogságáért“ ...

Petőfi Sándor nemcsak örökéletű verseivel, hanem kardjával is a magyar szabadságért küzdött. Férfias elveit vérével pecsételte meg, midőn a fehéregyházi csatában, Segesvár közelében, 1849 július 30-án, mint nemzetünk hőse és vértanúja halt meg. Az orosz sereg túlereje legyőzte a maroknyi magyar honvédsereget.

Az elesett honvédek tömegsírba temeték. Odakerült Petőfi Sándor holtteste is. Gyönyörű emlékszobor jelzi a szent helyet, ahova minden esztendőben elzarányol az utókor hálás magyar nemzedéke.

Most a kilencvenedik évfordulón szellem-szárnyakon mi cimborák is jelenjünk meg nagy költőnk sírjánál, s helyezzük el szeretetből font lelki koszorunkat az ő elporladt s mégis közöttünk örökké élő nemes szíve fölé.

Dal az aratásról.

Irta: Vincze Sándor.

Most, amikor benépesül
Az aranyló róna,
Szegény kezek aratják az
Istenáldást róla.

Ilyenkor megzendül a szív
Hálaérzés húrja,
Ima rebben az ajkáról,
Aratás van újra.

Gazdag aratás van ismét,
Évre való kenyér ...
Terhes kéréket markol össze
A sok kérés tenyér.

*Viradattól — alkonyestig
Peng: a kasza, sarló,
Felcsendül a szép magyar dal
Messzire elhalló.*

*Aranyhajú, kékszemű lány,
Piros az orcája,
Éppen illik a koszorú
Minden színe rája...*

*Hálát ad az egyszerű nép
A nagy Teremtőnek,
Ki megáldá munkásságát
A szántó-vetőnek.*

*És amikor learatták
Az éltető búzát,
A legszebbik marékszedő
Lányt megkoszorúzzák.*

*A mezőről, mint lakziból,
Dallal hazajönnek,
S kezdődik az ősi szokás:
Az arató-ünnep.*

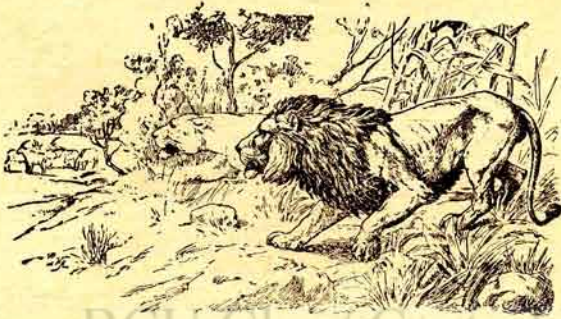
*Majd megszólal a muzsika
S lejtenek a párok,
Mindenki víg, nem érez most
Senki fáradtságot.*

*Aranysárga búzagalász
A koszorú lombja,
Búzavirág, piros pipacs
Van beléje fonva.*

*Zöldleveles sátor alá
Gyül a falu népe,
Templomi szent érzés szállott
Mindenki szívébe.*

*Csak mikor már a csillagok
Halványúlnak — tűnnek,
Ér véget a hálatali
Aratási-ünnep.*

Az oroszlán.

A hang hallatára a majmok ijedt rikoltozásba kezdenek és rémülettel menekülnek a közeli fák legmagasabb ágaira. Az őzbakkokhoz hasonló antilopok, s a lovakhoz hasonló zebrák eszeveszett rohanással vágnak neki a sűrű bozotosnak. A bégető nyáj halotti csendbe némul, a morgó leopárd hirtelen elhallgat, a teherhordó teve reszketni kezd, többé nem engedelmeskedik gazdájának, terhét, utasát lerázza magáról és vad futással menekül. A ló felhorkan, s ijedtében olyan nagyot ágaskodik, hogy gyakran hanyatvágozik. A kutya szűkülve, vinnyogva, keres az udvarban biztosnak látszó búvóhelyet.

Lám, ilyen óriási hatása van az állatkirály támadó hangjának.

Most figyeljük meg az oroszlánt, mikor éppen prédára les.

Folyómenti sűrűben, bozotos, bokros helyen lapul meg. A nyomokból észreveszi, hogy erre szoktak járni a zebrák, antilopok, vadlisztnók és vadbivalyak, mert itt keresik fel szokásos ivóhelyüket.

Az oroszlán, amint prédája közlébe férközhetik, villámgyorsan veti magát ellenfelére. Az állatot nyakon ragadja. A lónak, elefántnak, s antilopnak a torkát harapja át. Az igenerős vadbivalyat csak úgy tudja megölni, ha hátára ugrik. Ekkor egyik mancsával a bivaly orrát ragadja meg, a másikkal pedig a

nyakát tekeri ki, azaz nyakesigolyáját töri ketté. Ugyanis mancsának ujjait úgy tudja mozgatni, mint a maeska.

Az oroszlán rendszerint a leölt állatot hátulról kezdi ki. Elsősorban a lágyrészeket fogyasztja el, a maradványokat mélyen temeti el, hogy a hullaevő hiénák ki ne áshassák a földből. Később, ha megéhezik, visszajön az eldugott zsákmányért, s folytatja a lakmározást. Nem kényes ízlésű állat, megesszi a szagos dögöt is. Ha kedve telik, még az apró rágesálókra, egerekre is vadászik, sőt sáskaevésre is ráfanyalodik, ha egyéb ennivalója nincs.

Egy felnőtt hímoroszlán testhossza 1 méter 60—1 méter 90 centi hosszú, farka külön 70—75 centi. Mellső lapockájának magassága, a háttól lefelé (vagyis a marja) körülbelül 1 méter. Fejmagassága a földtől másfél méter, vagy 10—15 cm.-rel magasabb is. Nagy fejét köröskörül dús, sötétbarna sörény díszíti. Farkának végén bojt van. A nőstény testhossza mintegy 20—30 centivel kisebb mint a hímé és sem sörénye, sem farkbojtja nincsen. Mind a hímnek, mind a nősténynek szőre egyszínű, sárgásbarna.

Az oroszlán hat éves koráig fejlődik. Csak hét éves korában mondható teljesen kifejlettnek. Életkora elég rövid. Csak 20—25 év. Az a sok nyers hús — úgy látszik, — neki sem használ. Ime a növényi táplálékkal élő elefánt kora gyakran 110—120 esztendő.

Egy kifejlett oroszlánnak naponként 4—6 kiló húsrá van szüksége. De ez neki nagy gondot nem okoz. Ha csak hús kell, kivált Afrikában talál eleget. Ott a szarvas, aggancsos és egyéb legelő állatok nagy csapatokban tanyáznak. Ilyen 50—100 legelő állatból álló csordákhoz szegődik 1—2 oroszlán, s elkísérik azokat mindenfelé. Ha közben megéheznek, rácsapnak a legközelebb haladó, mit sem sejtő állatra, s azt közösen megeszik. Aztán újból a csordához csatlakoznak hűséges újtársúl.

Bár az oroszlanak Afrika a valódi hazája, azért Ázsia délnyugati részében, különösen Perzsiában és Indiában is otthonos. — Európában, Amerikában és Ausztráliában oroszlánt csak az állatkertekben vagy az állatseregletekben (menaszériákban) láthatunk.

Érdekes, hogy az ember szellemi ereje még a vérengző vad oroszlánt is meg tudja szelidíteni. A megszelidített oroszlánból nagyon hűséges állat lesz. Gondozójához szeretettel ragaszkodik, s tanulékonyasága közismert. (Vége.)

A tolvaj elefánt.

Kislányom éppen két éves volt akkor, pompásan járt már, sőt hosszabb sétákat is megtett fáradtság nélkül.

Most is sétálgattunk, ő egyik kezével a nagymama kezét, másikkal az én kezemet fogta. A nagy utcán végig menve, a sarkon megálltunk, mert érdeklődve láttuk, hogy egy nagy cirksusz tartja felvonulását az állomásról.

Gyönyörű, nemes paripák, előttünk büszkélkedtek, utánuk jöttek a különféle állatok, púpostevék, elefántok, stb.

Éppen magyaráztam a kicsikének, hogy melyik milyen állat, mikor egy pereces fiú megállt előttünk, süteményét kínálva. Vettem egy peracet, amelyet a kislányom boldogan a karjára fűzött, ujjongva mondta: „Karperec, karperec!“... mindig így hívta. Később levette a karjáról, de nem ette meg, csak az ujjai között tartva nézegette...

Nem sokáig örülhetett szegény kicsikém a szép pirosra sült „karperecnek“, mert egy öreg, nagy böles elefánt egy szempillantás alatt gyöngéden elvette ormányával a gyermek kicsi kezéből a peracet és saját hatalmas szájába dugta. Bezzeg ő nem nézegette a peracet, hanem megette...

Egy pillanat! és volt pereg, nincs pereg, az elefánt máris tovább lépkedett.

A kis lányom elszontyolodottan nézett először saját kis kezére, majd méltatlankodva a vakmerő elefánt után.

Még szerencse, hogy újra jött a pereces fiú, mert sírás lett volna a látványosság vége. A böles öreg elefántot úgy látszik nem tanították meg arra, hogy nem szabad elvenni, ami a másé. **Sebullerné Sillay Erzsébet.**

Nyelvtani órán.

Tanító: Hogy van az „enni“ ige jelentő mód jelen idejének első személye?

Pista: (Erős gondolkodás után.) Éhes vagyok!

*

Tanító: Most már tudjátok, mi a különbség a jelentő mód és a parancsoló mód között. „A lovat befogják.“ Hogyan van ez tehát parancsoló módban? Jánoska!

Jánoska: — Gyí te!

Az óriások harangjai.

Irta: Móráné Ósz Róza.

A kanyargós Nagy-Szamos partján, az árpástói határban állott réges-régen az óriások vára.

Az óriások boldog büszkeségben éltek teméntelen hosszú időközön keresztül. Óriási tornyaikban hatalmas harangok zúgtak-búgtak és hirdették örömeiket, bánatukat. Egyszer esodálatos dolog történt. Apró emberkék szivárogtak fel a völgyeken. Kis vályogviskókat építettek és szorgalmukkal bámulatba ejtették az erős óriásokat. Legjobban az bosszantotta az óriások vezérét, hogy ezek a parányi emberek nem féltek senkitől és ünnepnapokon sokáig énekeltek és imádkoztak az Istenhez. Sokszor panaszkodott is emiatt a szomszédban lakó Csicsó óriásnak, aki csak pár lépésnyire (persze óriás lépésnyire) lakott a csicsói várban.

— Mit is akarnak ezek az ostoba férgek, — mondogatta az óriások vezére, — gyenge nyávogásukat hogyan hallgatná meg a magaságban lakó Isten.

Szépen tavaszodott már a Szamos partján. Derüs szellő suhant bokortól-bokorig. A kis földi emberek virágvasárnapra készülődtek. A templomokban korán reggeltől zúgni kezdtek a harangok. Mikor meghallotta ezt az óriások vezére, hatalmas hahotába kezdett. Gúnyolta, csúfolta az emberek kis harangjait. De egyszerre elnémult ajkán a kacagás. Az óriások tornyában váratlanul megkondultak a harangok.

— Hej! — dörögte iszonyú haraggal, — ki meri húzni a harangokat? — De választ csak a zsongva-bongva zúgó harangok adtak. Iszonyú haragra lobbant az óriás, mikor látta, hogy parancsszavára nem némultak el a harangok. Szörnyen káromkodott, szitkozódott és halljatok esodát! Ebben a pillanatban megnyílt a föld és elnyelte várástól, templomostól a káromkodó óriást.

Ma is azt hiszi a nép, hogy virágvasárnap hajnalban, ha valaki kimegy az árpástói határba, a padósi határrészbe, s fülét a földre szórítja, hallhatja, hogy a mélységben mint zúgnak-búgnak az elsülyedt óriási harangok.

Ahogy kis cimboráink írnak . . .

Bemutakozó.

Én a kis testvéremmel együtt mutatkozom be előttek kis cimborák. Én is a gyergyó-szentmiklósi olvasók közé tartozom. Örülök,

hogy a szerkesztő néniéket személyesen is megismerhettük. Kiderült, hogy Teleky Jóska bácsival rokonok vagyunk.

Az Uj Cimborát nagyon megszerettem. Mindnyájatokat szeretettel köszöntelek.

Csiky Miklós II. el. o. t.

Balázsi Klára vagyok, az én édes mamámmal. A református leánygimnázium első osztályos tanulója leszek a jövő ősztől kezdve.

Most élvezem a szép nyarat és sokszor gondolkodom a kis cimborákra. Marcella néni kezét csókolja Klárka.

Az új cimborák tizparancsolata szerint be kell mutatkozni minden olvasónak. Így én is bemutatkozom. Nevem Alter Olga, II. el.

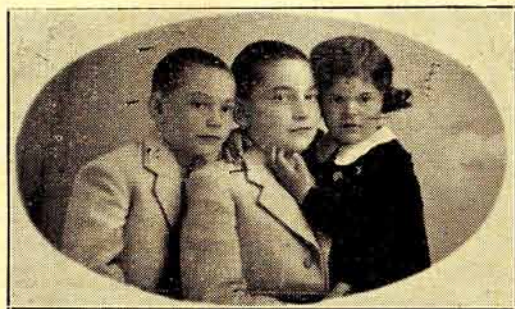

o. t. vagyok Csikszerezedából. Különösen a szép meséket szeretem s az Uj Cimborából is legelőször ezeket olvasom el. Kezeit csókolja

Alter Olga, II. el. o. t.

Dobriban testvérek bemutatkozója.

Mi is bemutatkozunk nektek kis cimborák. A szerkesztő néni gyergyó-szentmiklósi látogató körútja alkalmával lettünk a lap ol-

vasói. Azóta már meg is szerettük az Uj Cimborát. Alig várjuk mindig, hogy hozza a posta. Mindnyájatokat szeretettel köszöntünk mindhárman.

Dobriban testvérek.

Gróf Beiflen Katinka terve

1. A ruha, mely készül fehér vászonból. A himzés tetszés szerinti színnel.

2. Zseb. 3. kézelő. 4. Övrészlet. 5. Vitézkötés. 6. Gallérrészlet.

Hogyan kell illedelmesen enni?

Tanácsok a gyermekek számára.

A száraz süteményeket kézbe foghatjuk, s úgy ehetjük. Minden egyéb tésztához (palacsintához, réteshez, béleshez stb.) csak

villát használunk. A fánkot két kis villával eszszük, a tortaféléket, ha keményebbek villával, ha puhábbak kiskanállal fogyasztjuk. A halat szintén villával daraboljuk fel. Vendégek részére **szálkás halat** nem szokás feladni. Viza, harsa, kecsége, tok, pisztráng, fogas stb., szóval szálkátlan halak szoktak ünnepélyes alkalmakkor terítékre kerülni. (A pikkelyes halak szálkásak, a pikkely nélküliek szálkátlanok)

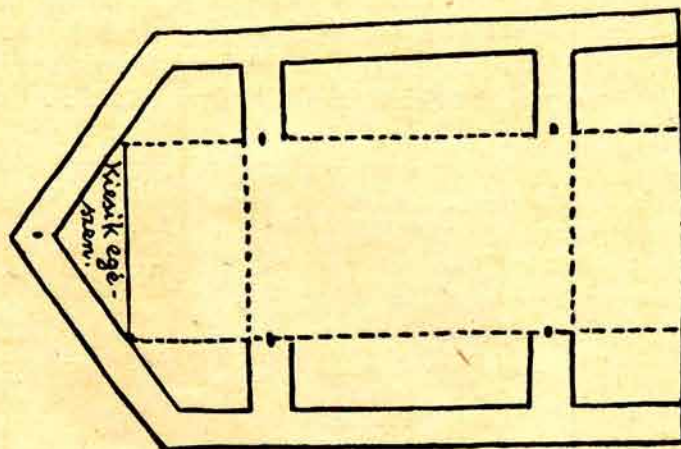
Az ételhez szükséges kenyérdarabkákat balkezzel tördeljük. Késsel vagdosni a kenyérszeletből illetlenség, kenyérbe rágni durva ízléstelenség.

Nagyjában a főbb tudnivalókat elmondtam a kés-villa használatáról. Most még azt kell tudni, hogy ezeket az evőeszközöket hogyan és hova kell tenni, mikor már nem akarjuk használni. Jegyezzétek meg jól: **kés-villával beszélni is lehet.** Ha a két evőeszközt keresztbe fektetve helyezzük el a tányér közepére, ez azt mondja: *Ennem még, ha megkínálnának.* Ebből a jelzésből a felszolgáló inasnak (szobalánynak, cselédnek) meg kell értenie, hogy a vendéget újból kínálni kell. Ha a villát és kést tányérunkra egymás mellé fektetjük úgy, hogy az evőeszközök fogója jobbkézre essék, ez azt jelenti: *köszönöm, többet ne kínáljanak!*

(Folyt. köv.)

JÁTÉK.

Tervezte: Felszeghy Jolán néni.

Kisebb testvérünk részére a mellékelt ábra szerint ügyesen készíthetünk egy kis szánkót.

Kis darabka rajz-, vagy kártyapapírra reárajzoljuk a mintát. A vonalak mentén kivágjuk s a szaggatott vonalak szerint felhajtogatjuk. A lábakat a pontnál lehajtjuk.

Végül a felhajtásokat megfelelő helyen összeragasztjuk.

A babáknak csak a körvonalait vágjuk ki s a kabát aljánál meghajtva, beültetjük a szánkóba.

E játék úgy legkedvesebb, ha a kicsinyek láthatják a szánkó elkészítési módját.

Tanácsok a gyermekek részére.

Kis szívek a nagy szívben.

Ne lepődjétek meg kis cimborák, ha nem Kolozsvárról üzenek nektek, hanem a látogató nagy körútról, Csíkszeredából, ahova legutóbb érkeztem a körút folyamán. Mondhatom nektek, sok szépet láttam, sok szépet hallottam útközben. Ezeket majd, ha hazakeresztetem, sorra elmesélem nektek. Már készül is a nagy beszámoló. Remélem, ti sem maradtok mögöttem és a szünidei beszámoló elkészítésén mindnyájan dolgozni fogtok. Kíváncsi vagyok és szeretném tudni, ki hol, s hogyan és mivel töltötte el drága szép szünidejét. Most azoknak üzenek, akikkel útközben találkoztam és megismerkedtem.

Gyergyószentmiklós: Dobribán Sándor, Gábor és Manyi. Ti voltatok az elsők, akik Gyergyóban az Új Cimborá zászlója alá álltatok. Édesanyátokban egy nemes szívű asszonyt, anyát ismertem meg, aki értetek minden áldozatot meghoz. Ő majd megírja nekem, hogy ti mivel viszonzátok az ő áldozatos szeretetét? *Gaál Judit.* Kicsi leányka vagy még, csak öt éves, s így édes jó anyád olvassa majd el neked a szép meséket. A kicsi arany szív, amit az állomáson kaptál, megvan-e még? *Csiky Éva, Márta és Sándori Micó, Toncsi.* Unokatestvérek vagytok, együtt olvasgatjátok az Új Cimborát. Ha van fényképetek, majd küldjétek el a bemutatkozó levéllel együtt, hogy a többi kis cimborák is megismerhessenek benneteket. Kedves szüleiteket melegen üdvözlöm. *Baktay Béla I. g. ot.* Lelkes arcod, szemed most is előttem van, kis cimborá. Te is most léptél zászlónk alá. Hiszem, hogy nem csak olvasója, de lelkes munkása is leszel majd ennek a kis lapnak. Töletek, akik már gimnáziumba jártok, többet várunk. Nektek ügyesen részt kell venni a toborzóban is, rejtvényfejtésben, szerkesztésben s levelezésben, hogy a kisebbeknek jó példát mutassatok. — *Bajna Levente I. g. ot.* Te csak majd januártól leszel az Új Cimborá olvasója. De mivel személyesen ismerlek, úgy tekintelek, mintha már is közénk tartoznál. *Márk Máriszó III. el. ot.* Nem voltál odahaza ottlétem alkalmával, így nem ismerhettelek meg. No de se baj. Majd bemutatod magad, kis Máriszó, levélben s fényképben. Szüleidet szeretettel üdvözlöm. *Friedmann Béni.* Te is most léptél be az Új Cimborá olvasói közé. Remélem, szorgalmas és hűséges olvasója leszel majd ennek a kis lapnak. *Giacomuzzi Béla II. el. ot.* és *Erzsike, öt éves.* Olasz hangzású a nevetek, de a szívetek magyar, — azért is rendelték meg szüleitek az Új Cimborát nektek. Azt, hogy a lapot szeretitek-e és szíve-

sen olvasgatjátok-e, onnan fogom megtudni, hogy bemutatkozó leveleteket minél hamarabb elkülditek. *Szőcs Zsuzska IV. el. ot.* Nagynénikéd rendelte meg neked ezt a kis ujságot, mert annakidején ő is cimborá volt, még pedig az Elek nagyapó cimborája, s tudja, hogy gyermekeknek nagyobb örömet semmi sem szerez, mint ez a kis ujság. A bemutatkozó levelet tőled is várom. *Avéd László és Erzsébet.* Most léptetek be az Új cimborák közé. Szeretettel fogadunk be az olvasó táborba s várjuk a bemutatkozó leveleteket. *Vajda Veronka IV. el. ot.* Itt dicsérek meg kicsi Veronkám, a többi kis cimborá előtt, hogy olyan ügyesen toboroztál. Légy továbbra is ilyen ügyes toborzó. De kaptál is egy kis naplőcskát tőlem és majd fogsz kapni egy szép kicsi arany szívet is. Nagymamát melegen üdvözlöm. *Sztruk Miklós I. g. ot.* Édesapád semmi áldozattól nem riad vissza, hogy az előrehaladásod zavartalan legyen. Az Új Cimborát is azért rendelte meg, hogy abból a mesék, versek, ismeretterjesztő cikkek szórakoztassanak is, de tanítsanak is. Ird meg majd, hogy mi tetszett eddig legjobban az Új Cimborából. *Márk Albert és Évi.* Várom a ti beszámolótokat és bemutatkozó leveleteket is. *Müller Aliz IV. el. ot.* és *Magda IV. el. ot.* Örültetek ti is, hogy szüleitek megrendelték nektek az Új Cimborát. Persze nem azért, hogy csak ott porosodjanak, hanem, hogy minden számot végigolvassatok. Irjátok majd meg, hogy szeretitek-e ezt a kis ujságot? *Csiky Miklós II. el. ot.* A kedves nagymama rendelte meg neked az Új Cimborát. De olvasgatod is azóta hűségesen. A kedves nagymamát Jóska bácsi-
val együtt szeretettel üdvözlöljük. *Risnitea Magduska II. el. ot.* Nagynénikéd rendelte meg neked ezt a kis ujságot, mivel a meséket szívesen olvasgatod. Szeretettel fogadunk magunk közé, kis Magduskám, s várom majd a bemutatkozó leveled. *Deutsch Erika IV. el. ot.* Remélem, hogy megkaptad eddig a küldött számokat? Te is új kis cimboránk vagy. Remélem, hogy sok örömet szerez még neked ez a kis ujság. *Elekes Éva II. g. ot., Schuster Vincze, Barabás Anna Csíkszereda.* Olyan ügyesen toboroztatok Csíkszeredában, hogy itt nyilvánosan megdicsérünk benneteket. Vincze, te a csíksomlyói kiránduláson is résztvettél. Bizony az nagyon szép kirándulás volt. Sajnálják azok, akik nem jöttek el. *Rácz József IV. el. ot. Kolozsvár.* Rejtvényt küldtél be, amiket tegnapad szerkesztéssel. Ügyes rejtvény, csak az a baj, hogy a képekről kliséket kell csináltatni, ami nagyon sokba kerül. Ha azonban pótló-, kereszt-, csiga-, szélmalom-, közmondás-, vagy magánhangzós rejtvényt szerkesztesz, azt klisé nélkül is közölhetjük.

Vezeti: Jóska bácsi.

Bűvös sorrejtvény.

1	2	3	4	5	folyónév
2					rég kihalt nép
3					a szerbet is így hívják
4					fém
5					betű

Lépcsőrejtvény.

		1					
1			2				
	2			3			
		3			4		
			4			5	
				5			6
					6		

1. Elárulja a hadititkot
2. A gyermek nagyon szereti
3. Ablakon is van
4. Hátrafelé megy, ha védekezni akar
5. Régi népfaj
6. Tagadó szó.

Pótlórejtvény.

—ese	—ajos
—nek	—kos
—ukor	—átor
—áros	—uza
	—iba
	—rás

Ha a csonka szavakat egy-egy betűvel értelmesen kipótoljuk, a betűk felülről lefelé olvasva egy kiváló magyar költő nevét adják.

A megfejtők között könyvet sorsolunk ki. —
Megfejtési határidő: aug. 15.

Dezső bácsi postája.

Egy gondos anyának. Igaza van, hogy sorsjegyáruházi hirdetés nincs összeütkezésben a gyermeklap erkölcs- és jellemnevelő szellemével. Mert ha mindent, még az anyagi javak kérdését is a Jóisten erkölcsi törvényeivel hangoljuk össze, akkor a legmegfelelőbb úton haladunk. Mi mindenben Isten céljait

tekintjük, de ugyanakkor nem szabad elhanyagolnunk a földieket sem. Azért vettük fel eszmei sorozatunkba a szövetkezés és a takarékoság gyakorlati megvalósításának feladatát. A kisebbségi sors arra kötelez minket, hogy gyermekeinket egészséges gyakorlati életre neveljük! Különben az a sorsjegyhirdetés, száraz, hivatalos szövegét tekintve, nem annyira a gyermekeknek, mint inkább a szülőknek szól. Az Uj Cimborát, amint köztudomású, a szülők is nagy érdeklődéssel és szeretettel olvassák, minden biztonnal megértették jóakaratu törekvésünket. Szíves üdvözlét.

Bartunek Tili tánc és tornatanárnő. ritmikus tornát, akrobatikát, gyógytornát és különböző táncokat tanít. Szemet-lelket gyönyörködtet a szép tánc, de csakis akkor, ha szakszerű irányítás mellett sajátítják azt el.

Elvállalok szeptembertől kezdve teljes ellátásra 2 gimnázista leánykát a jövő tanévre. Cím: Faik Antalné Cluj, Strada Gen. Poetas 27.

A „SZENT LÁSZLÓ” szappan áldása a népnek,
Kicsinyek és nagyok csak erről beszélnek.

Jön a nyár, jön a légy, a járvány is itt van:

Minden bajtól megvéd a „SZENT LÁSZLÓ” szappan!

**HEINRICH szappangyár
CLUJ**

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 pengő. Jugoszláviában 100 dinár, Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Colțesti.
Kormos Jenő, Chiend

Minden cikkért a szerzője felelős.